

Список використаних джерел:

1. Мартынов К. // Кадровый менеджмент. – 2006. – №9. – Стоит ли грейдинг выделки [Електронний ресурс] /Режим доступа: <http://www.klerk.ru/boss/57505>
2. Побудова системи грейдів своїми силами [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://pravo-ukraine.org.ua/blogs/hr/rekryting/4429-pobudova-sistemi-grejdiv-svojimi-silami>

ПРОБЛЕМИ ОПОДАТКУВАННЯ ВІТЧИЗНЯНИХ СІЛЬГОСПВИРОБНИКІВ В КОНТЕКСТІ ПРОДОВОЛЬЧОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Бурковська А. І., аспірант, Миколаївський національний аграрний університет

Ефективне аграрне виробництво, що виступає основним джерелом продовольчої безпеки держави, має забезпечуватися шляхом державного регулювання ринкової кон'юнктури та підтримки сільгоспвиробників, у тому числі і за рахунок впровадження податкових пільг. Проблема продовольчої безпеки в Україні існує передусім як соціально-економічна [1]. Як результат необґрунтованих реформ аграрного сектору економіки не ефективно використовується виробничий та фінансовий потенціал країни, її природні ресурси.

На думку деяких вчених [2], державна політика забезпечення продовольчої безпеки України в сучасних умовах повинна полягати у стимулюванні виробництва сільськогосподарської продукції вітчизняними виробниками та реалізації орієнтованої на експорт стратегії розвитку галузі з відповідним імпортозаміщенням продовольства, що можливе лише за умов використання моделей оподаткування, спрямованих на пожвавлення економічної активності підприємств аграрної сфери. Загалом можна виділити основні напрями розвитку оподаткування сільськогосподарських виробників: спрощення системи оподаткування та зниження навантаження на платників податків; податкове стимулювання нарощування та оновлення основного та оборотного капіталу та ін.

Функціонування спеціальних податкових режимів для виробників сільськогосподарської продукції суттєво послаблює податкове навантаження на них, а тому є вигідним. Проте механізми спеціальних режимів оподаткування вітчизняних сільськогосподарських підприємств містили та містять низку значних недоліків, серед яких варто назвати такі:

– відсутність щорічної переоцінки бази оподаткування (щорічної індексації нормативної грошової оцінки земельних угідь);

– факт того, що платники єдиного податку 4 групи (до нього – фіксованого сільськогосподарського податку) в разі перевищення ними за рік 25% обсягів реалізації покупних товарів, робіт та послуг від їх валового доходу лише з наступного року мають перейти на загальну систему оподаткування (норма

використовується у схемах мінімізації податкових зобов'язань платників податків);

– факт того, що платники єдиного податку 4 групи (до нього – фіксованого сільськогосподарського податку) звільнені від сплати земельного податку за землі сільськогосподарського призначення та рентної плати за спеціальне використання води;

– факт того, що через різну рентабельність видів сільськогосподарських виробництв сумарні розміри податкових пільг для виробників є різними [3].

Крім того, Податковим кодексом України не врегульовано цілий комплекс ключових проблем, які мали місце і залишаються нині у механізмі справляння єдиного податку четвертої групи, серед яких:

1) проблема сезонності сплати єдиного податку у який трансформовано ФСП. За такого розподілу річної суми податку, яка підлягає сплаті безпосередньо у III-му кварталі (50% від річної суми податку), середні та малі підприємства змушені вдаватись до передчасної, а відтак, дешевої реалізації ранніх зернових культур;

2) не виконується регулююча функція податку внаслідок відсутньої диференціації в оподаткуванні;

3) методика розрахунку єдиного податку 4-ї групи ґрунтується на застарілій базі нормативної грошової оцінки земельних угідь, а передбачена її індексація не забезпечує врахування впливу наслідків господарювання на якість сільськогосподарських угідь, як об'єкт оподаткування, що проявляється у відсутній мотивації до покращення якості ґрунтів і підвищення продуктивності праці [4].

Враховуючи, що сільське господарство визнано на державному рівні найпріоритетнішою галуззю національної економіки, постає необхідність створення сприятливих умов, у тому числі й у сфері оподаткування, для розвитку суб'єктів малого та середнього підприємництва. Адже досвід розвинених країн світу переконує у тому, що стабільна економічна ситуація можлива лише у випадку, коли частка малого і середнього підприємництва в економіці становить не менше 50 % [4].

Перераховані недоліки можуть бути усунені за умов здійснення дієвих змін і внесення відповідних уточнень до моделей спеціальних режимів оподаткування виробників, що займаються випуском сільськогосподарської продукції. В основу змін, що стимулюватимуть сільський розвиток, мають бути покладені концептуальні положення, що передбачають

1) те, що спеціальні режими оподаткування мають враховувати види виробництв сільськогосподарської продукції, що відрізняються за рівнем рентабельності;

2) стимулювання розвитку високотехнологічних виробництв, що дасть змогу підвищити конкурентоспроможність вітчизняної сільськогосподарської продукції;

3) переважне впровадження режимів спеціального оподаткування для селоутворюючих підприємств – виробників сільськогосподарської продукції;

4) забезпечення стабільності та зручності справляння податків з виробників сільськогосподарської продукції;

5) запровадження сплати платниками єдиного податку 4 групи ресурсних платежів (земельного податку, рентної плати за спеціальне використання води) та ін. [3].

Запропоновані зміни в чинному механізмі оподаткування підприємств – виробників сільськогосподарської продукції – мають сприяти подальшому зростанню обсягів виробництва, підвищенню ефективності виробництва, його технологічності, підвищенню рівня продовольчої та економічної безпеки країни, що є пріоритетним напрямом розвитку держави.

Список використаних джерел:

1. Ясіновська І. Ф. Значення та потенціал вітчизняних підприємств у забезпеченні продовольчої безпеки / І. Ф. Ясіновська // Інноваційна економіка. – 2016 р. – №1. – С. 119–124.

2. Олійник В. Державне регулювання у сфері забезпечення продовольчої безпеки : зарубіжний досвід [Електронний ресурс] / В. Олійник // Державне управління та місцеве самоврядування. – 2012. – Вип. 1 (12). Режим доступу: [http://www.dridu.dp.ua/vidavnictvo/2012/2012_01\(12\)/index.html](http://www.dridu.dp.ua/vidavnictvo/2012/2012_01(12)/index.html).

3. Волохова І. С. Механізм оподаткування сільськогосподарських виробників: напрями покращення / І. С. Волохова // Науковий вісник Ужгородського національного університету. – 2017. – №11. – С. 20–23.

4. Оподаткування та державна підтримка сільськогосподарських товаровиробників: регіональні пріоритети та євроінтеграційні процеси : монографія / Г. М. Давидов, Н. С. Шалімова, А. М. Лисенко, О. А. Магопець ; за заг. ред. д-ра екон. наук, проф. Г. М. Давидова та д-р екон. наук, проф. Н. С. Шалімової. – Кропивницький : ФО-П Александрова М. В., 2017. – 208 с.

ФОРМИ І СИСТЕМИ ОПЛАТИ ПРАЦІ В ЛІСОВОМУ ГОСПОДАРСТВІ

Василенко О. Г., маістр, Сумський національний аграрний університет

Значну частину витрат на підприємстві лісового господарства займає оплата праці працівників. Оплата праці на підприємстві лісового господарства здійснюється у першочерговому порядку, решту платежів підприємство здійсню після виконання зобов'язань з оплати праці, саме тому витрати на оплату праці потребують своєчасного, деталізованого та точного відображення в бухгалтерському обліку та звітності. Для точного та деталізованого відображення витрат з оплати праці в лісовому господарстві використовують дві форми оплати праці: погодинну та відрядну [3, с. 224-225].

Відрядна форма оплати праці в лісовому господарстві передбачає нарахування заробітку працівника за тарифними розцінками та обсягом виконаних робіт. В основі відрядної оплати праці знаходиться норма виробітку і тарифна ставка. Заробіток працівнику нараховується за кожен одиницю виготовлення продукції на основі встановлених розцінок [1].